

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupíčkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **Kaprona, první nadační a. s.**, se sídlem Stroupežnického 2328/30, Praha, zastoupen Mgr. Jiřím Kuklíkem, advokátem se sídlem Tyršova 1835/13, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2024, č. j. 6 Af 8/2024-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2024, č. j. 8873/24/5300-21443-702551, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil sedm platebních výměrů vydaných Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“) ze dne 22. 8. 2022, kterými správce daně vyměřil žalobci DPH za zdaňovací období říjen 2019 až únor 2020 a duben a květen 2020 ve výši odchylné od podaných daňových přiznání. Správce daně totiž neuznal nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění souvisejících s projektem „CarSimply“. Tato plnění spočívala v leasingových splátkách a dalších nákladech na provoz pronajatých vozidel, která

žalobce přenechal na základě smluv o výpůjčce k užívání svým klientům. Podle smluv skládali klienti bezúročnou vratnou kauci a dále hradili měsíční poplatek ve výši 484 Kč za administraci smlouvy.

[2] Dle žalovaného žalobce neprokázal přímou souvislost mezi přijatými plněními a plněními uskutečňovanými v rámci ekonomické činnosti ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též „zákon o DPH“). Žalovaný přisvědčil žalobci, že vynaložené náklady mohly sloužit ke generování finančních zdrojů pro financování jiných projektů. Nejednalo se však podle něj o součást prvků spoluurčujících cenu zdanitelných plnění na výstupu ani o režijní náklady. Současně nepovažoval hrazené administrativní poplatky za úplatu, neboť s ohledem na poměr mezi jejich výší a přijatými zdanitelnými plněními nemají přímý charakter vyžadovaný k tomu, aby tato protihodnota mohla být považována za odměnu za tuto službu.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“). V ní tvrdil, že je jasné patrná souvislost mezi přijatými plněními a ekonomickou činností ve formě pravidelné fakturace poplatku zatíženého DPH. Zjištěný nepoměr mezi výší vstupů a výstupů pak nelze vnímat jako neexistující úplatu, ale jako přípravnou činnost.

[4] Městský soud žalobu zamítl. Konstatoval, že správní orgány zjistily řádně skutkový stav a jejich závěry odpovídají obsahu spisu. Z něj je zřejmé, že smluvní vztahy s klienty nebyly založeny nájemními smlouvami, ale nepochybně se s ohledem na absenci adekvátní protihodnoty jednalo o smlouvy o výpůjčce. Administrativní poplatek nemůže vzhledem ke své neúměrně nízké výši představovat protihodnotu za poskytnutí vozidla klientovi. Smlouvy mají také podstatné náležitosti smluv o výpůjčce, formální stav je tak v souladu se stavem faktickým. Žalobce ostatně ani neuvedl žádné racionální důvody, proč by měla být smlouva považována v rozporu s názvem za smlouvu o nájmu a proč by z obchodního hlediska mělo být vhodné či výhodné fakturovat cenu za pronájem vozidla jako administrativní poplatek. Tvzení o budoucím zvyšování ceny žalobce ničím nedoložil. Navíc neuplatnil tvzení o nájemním vztahu v daňovém řízení vůbec, ač měl dostatek prostoru tak učinit. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že by bylo možné vysvětlit nepoměr mezi poskytnutými a přijatými plněními přípravnou činností. Posuzovaná činnost neměla charakter přípravy obchodu „uvnitř žalobce“, ale jednalo se o již fungující obchodní model jako takový. Na základě smluv o výpůjčce byla půjčována vozidla se souvisejícími službami jako hlavní náplň projektu „CarSimply“. Administrativní poplatek byl natolik nízký oproti nákladům na leasing, že by jeho tvrzené zvyšování muselo být se souhlasem klienta realizováno v zcela extrémní procentuální výši, což městský soud označil za nereálné v obvyklém obchodním styku. Žalobce tak podle soudu nepředložil přesvědčivé tvrzení o tom, že by dotčená služba byla ekonomickou činností ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o DPH.

III.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též

pokračování

„s. ř. s.“). Namítá, že městský soud nesprávně aplikoval pouze některá ustanovení zákona o DPH. V důsledku toho neodpověděl na zásadní otázku, zda je činnost stěžovatele službou, a tedy i zdanitelným plněním ve smyslu zákona o DPH. Stěžovatel dále cituje ustanovení zákona o DPH, přičemž akcentuje § 14 odst. 4. Dovozuje, že v řízení prokázal, že v rámci projektu „CarSimply“ uskutečňoval zdanitelné plnění. Není přitom podstatné, zda byla služba úplatná, jaká byla výše úplaty, jaký byl charakter služby a forma smluvního závazku. Navíc úplata (pravidelná a opakující se) v souvislosti se službou probíhala. I kdyby tomu tak nebylo, nelze pominout § 14 odst. 4 písm. b) zákona o DPH, protože v souvislosti se službou stěžovatel uplatňoval nárok na odpočet daně. Proto měl nárok na odpočet daně a podmínky v § 72 a 73 odst. 1 zákona o DPH nebyly porušeny. Zákon nepožaduje podmínku přímé souvislosti či úměry, výslovně předpokládá i poskytnutí služby bez úplaty. Současně činnost stěžovatele nespadá pod výjimku v § 14 odst. 5 zákona o DPH. Stěžovatel nesouhlasí s hodnocením, že administrativní poplatek nepředstavoval úplatu a že skutečným charakterem transakce byla výpůjčka bez úplaty. Namítá, že byla účtována minimální úplata, která měla být zvyšována. Poplatek měl být tudíž posouzen v kontextu celého obchodního modelu, městský soud se však soustředil na formální charakter smluv. Nezohlednil ani to, že správce daně přijal DPH na výstupu, měl tedy umožnit i odečet daně na vstupu. Opomenuta zůstala zásada neutrality DPH. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatuje, že se argumentace stěžovatele míjí s podstatou věci. Předmětem sporu nebyla otázka, jestli jsou poskytnutá plnění zdanitelnými. Rozhodné bylo, že stěžovatel neprokázal přímou souvislost mezi spornými přijatými plněními a uskutečňovanými plněními. Navíc je argumentace stěžovatele poukazující současně na nesplnění § 14 odst. 3 písm. a) a splnění § 14 odst. 4 písm. b) zákona o DPH vnitřně rozporná. Žalovaný dále nesdílí názor stěžovatele, že výše úplaty není relevantní. K tomu odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2023, č. j. 7 Afs 165/2022-46, a Soudního dvora EU ze dne 29. 10. 2009, ve věci C-246/08, *Komise proti Finsku*. Připomíná, že poměr poskytovaných služeb a tvrzených přijatých zdanitelných plnění činí v případě stěžovatele 4,52 % (rok 2019) a 0,63 % (rok 2020). Administrativní poplatky proto nemohou být považovány za skutečnou protihodnotu poskytované služby, což vede k závěru o neexistenci přímého charakteru odměny za tuto službu a k tomu, aby nebyla považována za ekonomickou činnost ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o DPH. Žalovaný dále poukazuje na nekonzistentnost tvrzení stěžovatele, který až v žalobě namítal, že uzavřené smlouvy jsou ve skutečnosti nájemní. Dodává, že fakturace DPH na výstupu neprokazuje přímou souvislost mezi spornými přijatými plněními a plněními uskutečňovanými v rámci ekonomické činnosti. Výpůjčku vozidel nelze v tomto případě považovat za ekonomickou činnost ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o DPH. K námitce porušení neutrality DPH žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2023, č. j. 6 Afs 284/2022-67. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Předmětem sporu je otázka, zda stěžovatel v daňovém řízení prokázal splnění podmínky pro odpočet daně na vstupu u přijatých zdanitelných plnění souvisejících s poskytováním vozidel klientům v rámci produktu „CarSimply“. Tedy to, že tato plnění použil pro uskutečňování činnosti, která zakládá nárok na odpočet ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH.

[10] Stěžovatel v daňovém řízení vysvětloval podstatu produktu „CarSimply“ tak, že klientům nabízí dlouhodobou výpůjčku vozidla spolu s plným servisem (krytí nákladů na pojištění, daně, poplatky, servis, údržbu atd.). Tuto službu klient získává za velmi výhodných finančních podmínek ve srovnání se standardním tzv. *full service leasingem*. Konkrétně klient složí vratnou kauci na dobu trvání výpůjčky a platí pouze měsíční poplatek za administraci smlouvy. Celou službu stěžovatel zajišťuje dodavatelským způsobem (sporná přijatá zdanitelná plnění). Výše vratné kauce je nastavena tak, aby převyšovala výši kauce, kterou na druhou stranu skládá stěžovatel ve prospěch dodavatele leasingových plnění. Vzniklý rozdíl pak stěžovatel využívá pro financování jiných projektů. Konkrétně stěžovatel zmínil projekt Maestoso, v jehož rámci fakturoval poskytnutí služeb, jejichž zajištění měl financovat právě popsáním rozdílem v kaucích. Stěžovatel tvrdil, že smyslem produktu **není** poskytovat výpůjčky klientům, ale získat volné finanční prostředky pro realizaci jiných projektů, které budou generovat výkony k plnému pokrytí nákladů na produkt „CarSimply“ a další zisk. Jinými slovy, stěžovatel otevřeně deklaroval, že se jedná o cíleně ztrátový produkt, neboť bezúplatné přenechávání vozidel klientům je pouze cestou, jak od nich získat na dobu trvání leasingu neúročené volné finanční prostředky k dalšímu investování a generování zisku. Správci daně pak vytýkal, že pomíjí souvislost mezi přijatými zdanitelnými plněními na provozování produktu „CarSimply“ a celkovými výkony stěžovatele dosahovanými právě na základě finančních prostředků získaných díky tomuto produktu, v jejichž ceně se přirozeně promítá cena takto získaných peněz. Tvrdil, že náklady na produkt „CarSimply“ byly vždy kalkulovány do ceny služeb realizovaných stěžovatelem v jiných projektech a poukazyval k tomu na srovnání výše daně připadající na přijatá zdanitelná plnění v rámci produktu „CarSimply“ a daně fakturované v rámci projektu Maestoso na výstupu. Současně upozorňoval na svou rostoucí ziskovost.

[11] Stěžovatel tedy obhajoval v daňovém řízení splnění podmínek § 72 odst. 1 zákona o DPH tím, že přijatá zdanitelná plnění v rámci produktu „CarSimply“ představovala v podstatě specifické režijní náklady na zajištění jeho celkové hospodářské činnosti po finanční stránce. Toto tvrzení dokládal smlouvami o výpůjčce. Podle nich se klient zavázal poskytnout kauci splatnou do 10 dní od schválení specifikace vozidla, rozsahu služeb a jejich podmínek s tím, že tato kauce mu měla být vrácena do 2 měsíců od ukončení platnosti smlouvy; teprve pozdní vrácení bylo spojeno s úhradou smluvního úroku. Vedle kauce se pak klient zavázal hradit platbu za administraci smlouvy ve výši pevné měsíční sazby 484 Kč na základě faktury vydané každý započatý měsíc a další náklady související s vozidlem nad rámec těch, které jsou zahrnuty v rámci sjednaných služeb. Dále stěžovatel doložil kalkulaci

pokračování

finančního rozdílu mezi úhrnem kaucí, které mu zaplatili klienti na straně jedné, a úhrnem kaucí a plateb, které zaplatil stěžovatel svému dodavateli na straně druhé, a kalkulaci nákladů vynaložených v období srpen až prosinec 2019 na projekt Maestoso. Tímto usiloval o prokázání toho, že náklady na projekt Maestoso, u něhož fakturoval daň na výstupu, byly hrazeny právě z rozdílu mezi úhrny přijatých kaucí a zaplacených nákladů na leasing. Správní orgány se tedy zabývaly právě touto argumentací a důkazními prostředky předloženými na její podporu. Žalovaný přitom připustil, že vynaložené náklady mohly sloužit ke generování finančních zdrojů pro financování jiných projektů. Měl však za to, že stěžovatel neprokázal, že by byly součástí režijních výdajů a jako takové součástí prvků spoluurčujících cenu zdanitelných plnění na výstupu.

[12] Proti tomuto závěru se stěžovatel v žalobě nijak nevymezil a namísto toho přednesl zcela novou argumentaci o podobě uskutečňovaných zdanitelných plnění, diametrálně odlišnou od té, kterou zastával a dokládal v daňovém řízení. Nově začal tvrdit, že podstatou produktu byl „*nový přístup k operativnímu leasingu vozidel (...) s poměrně inovativním přístupem financování*“ (složení vratné kauce ve výši odpovídající úhrnu budoucích výdajů spojených s leasingem při podpisu smlouvy), na jehož základě jeho společnost „*měla k dispozici více peněžních prostředků, díky kterým mohla poskytovat ony nadstandardní služby a přesvědčit klienty o novém produktu, kdy mohli využívat vozidlo bez dalších starostí*“. Za účelem zavedení se na trhu nastavil cenu za službu velmi nízko v částce 484 Kč včetně DPH, která byla klientům „*z marketingových důvodů fakturována jako administrativní poplatek za poskytnutí vozidla*“. Postupně však měla být zvyšována, k čemuž nedošlo s ohledem na ukončení projektu po vypuknutí pandemie covid-19. Přijatá plnění by měla být kvalifikována jako plnění v rámci přípravné činnosti.

[13] Tento vpravdě „koperníkovský obrat“ nicméně činí celou (novou) argumentaci stěžovatele o smyslu sporných přijatých zdanitelných plnění zcela nevěrohodnou. Tato argumentace je navíc ekonomicky nelogická a nemá oporu v důkazech provedených v daňovém řízení. Z hlediska věrohodnosti nemůže obstát tvrzení o snaze přivést na leasingový trh nový přístup k operativnímu leasingu vozidel, pakliže stěžovatel v daňovém řízení opakovaně uváděl, že smyslem produktu **není** vypůjčovat vozidla klientům, ale získat volné finanční prostředky pro realizaci jiných (lukrativních) projektů (kdy výpůjčka vozidla v podstatě představuje materiální plnění namísto placení úroků). Tvrzení stěžovatele v daňovém řízení jasně popírají úmysl stát se reálně klasickou leasingovou společností. Stěžovatel ostatně samotné leasingové služby nezajišťoval přímo, ale působil pouze jako zprostředkovatel, neboť on sám tyto nakupoval od svého dodavatele (leasingové společnosti). Žalobní tvrzení o inovativním financování, díky němuž měl pouze získat peněžní prostředky pro krytí budoucích výdajů spojených s poskytováním nadstandardních služeb, je pak ekonomicky nesmyslné. Jednak pomíjí smluvní ujednání o vratnosti kauce a dále odporuje snaze stěžovatele prokázat v daňovém řízení vznik finančního rozdílu mezi úhrnem kaucí zaplacených stěžovateli a úhrnem kaucí a plateb zaplacených stěžovatelem jeho dodavateli, jímž měly být právě financovány jiné projekty. Pokud by skutečně platilo, že stěžovatel přijímal kauci pouze pro to, aby ji po dobu trvání výpůjčky celou spotřeboval na zajištění vlastních leasingových služeb, absentuje v tomto modelu vysvětlení, jak hodlal získat peníze na její vrácení. V provedených důkazech nemá taktéž oporu žalobní tvrzení stěžovatele o jakési zaváděcí ceně služby, která byla marketingově označena jako administrativní poplatek a měla být postupně zvyšována. Podle smluvních ujednání byla

výše administrativního poplatku jasně fixována po celou dobu trvání smlouvy na částku 484 Kč a byla vymezena i fakturována jako plnění za administraci smlouvy.

[14] Tvrdil-li tedy stěžovatel v žalobě tento zcela nový důvod pro přijetí sporných zdanitelných plnění, nemohl s ohledem na popsanou nekonzistenci svých tvrzení vyvrátit závěr žalovaného, že neprokázal jejich použití v rámci své ekonomické činnosti pro účely uskutečňování zdanitelných plnění ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH. V žalobě totiž žádnou reálnou ekonomickou činnost na výstupu plausibilně ani nepopsal (na rozdíl od daňového řízení), natož aby označil důkazní prostředky, kterými měla být v daňovém řízení prokázána. K tomu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury těžiště dokazování probíhá právě v daňovém řízení, nikoliv v řízení před správním soudem. Dokazování v soudním řízení má své místo pouze ve specifických situacích (blíže viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91, č. 1906/2009 Sb. NSS, ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 Afs 305/2017-135, nebo ze dne 8. 3. 2024, č. j. 3 Afs 93/2022-74).

[15] Městský soud tedy nijak nepochybil, pokud s ohledem na argumentaci a důkazy uplatněné v daňovém řízení odmítl uvažovat o uzavřených smlouvách o výpůjčce jako o smlouvách o nájmu a o administrativním poplatku jako o úplatě (ve smyslu nájemného). Stěžovatel nejenže nevysvětlil, proč se v žalobě diametrálně odchýlil od vysvětlení ekonomické podstaty a smyslu produktu „CarSimply“ v rámci svého podnikání, kterou tvrdil v daňovém řízení, ale především předložil zcela neplauzibilní skutkovou verzi ohledně souvisejících plnění na výstupu, která nemá jakoukoliv oporu v provedených důkazech. Městský soud správně poukázal na to, že stěžovatel v daňovém řízení vysvětloval a obhajoval svůj ekonomický koncept zcela odlišně; v žalobě jej přitom *de facto* popřel. K tomu lze poznamenat, že předpokladem unesení důkazního břemene ze strany daňového subjektu je i stálost tvrzení, neboť bezdůvodné předkládání nových tvrzení nasvědčuje účelovosti a vede k závěru o neunesení důkazního břemene (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2004, č. j. 7 Afs 24/2004-127, nebo ze dne 26. 1. 2011, č. j. 2 Afs 70/2010-74).

[16] Nejvyšší správní soud pak plně souhlasí s žalovaným, že navazující kasační argumentace stěžovatele je již zcela mimoběžná, neboť pomíjí důvod, pro který nebyly nárokové odpočty daně uznány. I kdyby dal Nejvyšší správní soud stěžovateli v dílčích otázkách (nicméně toliko v obecnosti) za pravdu, nic to nezmění na tom, že v žalobě relevantně nerozporoval klíčový závěr žalovaného o neprokázání souvislosti mezi přijatými plněními a plněními uskutečňovanými v rámci jeho ekonomické činnosti ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH, neboť stěžovatel v žalobě spojoval sporná přijatá plnění (ke své škodě) s *de facto* vyfabulovanou ekonomickou činností. Nejvyšší správní soud se proto v dalším vyjádří ke kasačním námitkám pouze ve stručnosti.

[17] Tvrzení stěžovatele, že v daňovém řízení prokázal uskutečňování ekonomické činnosti v rámci projektu „CarSimply“, neobstojí s ohledem na to, že tuto ekonomickou činnost vymezil v soudním řízení zcela odlišně a – s ohledem na tvrzení a důkazy provedené v daňovém řízení – nevěrohodně (viz výše). Poukazuje-li stěžovatel na to, že za poskytnutí služby za úplatu se pro účely zákona o DPH podle § 14 odst. 3 písm. a) považuje také poskytnutí služby pro účely nesouvisející s uskutečňováním ekonomické činnosti plátce, konkrétně poskytnutí služby bez úplaty ve smyslu § 14 odst. 4 písm. b) zákona, postrádá Nejvyšší správní soud smysl této argumentace za situace, kdy stěžovatel na druhou stranu

pokračování

tvrdí, že realizovanými výpůjčkami uskutečňoval svou ekonomickou činnost, kdy úplatou za poskytnuté služby byl administrativní poplatek. Stěžovatel těmito odkazy fakticky naznačuje, že mu měla být doměřena daň na výstupu z poskytnuté bezúplatné služby nájmu vozidla dle § 36 odst. 6 písm. b) zákona o DPH.

[18] V obecnosti lze pak přisvědčit námitce stěžovatele, že přiznání nároku na odpočet nebrání neexistence přímé souvislosti (úměry) mezi konkrétním plněním na vstupu a jedním nebo několika plněními na výstupu. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, věc C-126/14, „Sveda“ UAB, Soudní dvůr EU připomněl, že: „rovněž přiznal nárok na odpočet DPH osobě povinné k dani i v případě neexistence přímé a bezprostřední souvislosti mezi konkrétním plněním na vstupu a jedním nebo několika plněními na výstupu, jež zakládají nárok na odpočet, pokud jsou vynaložené náklady součástí režijních výdajů této osoby povinné k dani a jsou jako takové součástí prvků spoluurčujících cenu zboží nebo služeb, které dodává. Takové náklady mají totiž přímou a bezprostřední souvislost s celkovou ekonomickou činností osoby povinné k dani (v tomto smyslu viz rozsudky *Investrand*, C 435/05, EU:C:2007:87, bod 24, a *SKF*, C 29/08, EU:C:2009:665, bod 58).“ Není tedy vyžadována přímá a bezprostřední souvislost s konkrétními plněními na výstupu, ale postačí souvislost s celkovou ekonomickou činností osoby povinné k dani [rozsudek z 8. 6. 2000, věc C-98/98, *Midland Bank*; a na něj navazující rozsudky ze dne 21. 2. 2013, věc C-104/12, *Wolfram Becker*; ze dne 26. 5. 2005, věc C-465/03, *Kretztechnik*; ze dne 14. 9. 2017, věc C-132/16, *Iberdrola Inmobiliaria Real Estate Investments*; ze dne 18. 10. 2018, věc C-153/17, *Volkswagen Financial Services (UK)*]. Náklady na pořízení plnění na vstupu musí být ovšem v takovém případě vyjádřeny v ceně zboží či služeb dodaných osobou povinnou k dani v rámci jejích ekonomických činností, což musí tato osoba prokázat (blíže viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Afs 356/2018-34 a ze dne 30. 5. 2025, č. j. 8 Afs 113/2024-60). Stěžovatel nicméně pomíjí, že v žalobě spojoval přijatá zdanitelná plnění s protiplněním v podobě administrativního poplatku (což městský soud přesvědčivě vyvrátil), nikoliv s poskytováním a cenou služeb v rámci jiných projektů, jak činil v daňovém řízení.

[19] Dožaduje-li se tedy stěžovatel v kasační stížnosti posouzení celého kontextu obchodního modelu, pak nelze než opět připomenout, že v žalobě nabízel pouze neplauzibilní skutkovou verzi, že tento model spočíval v poskytování vozidel do nájmu za cenu administrativního poplatku ve výši 484 Kč měsíčně při spotřebování kauce na související leasingové služby. Jak správně podotkl městský soud, tvrzení o postupném navyšování poplatku neprokázal a ani neodpovídá provedeným důkazům. Z těch jasně plyne, že administrativní poplatek nebyl protihodnotou za poskytnutí vozidla do užívání klientovi. Jiná plnění jakožto protihodnotu přitom stěžovatel v žalobě nenabídl. Lze proto dodat, že zásada neutrality daně je narušena, jestliže na přijatá zdanitelná plnění nenavazují žádné ekonomické činnosti zdanitelné toutéž daní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014 č. j. 9 Afs 86/2013-34). Skutečnost, že plnění stěžovatele byla zatížena daní na výstupu, aniž mu byl přiznán odpočet daně na vstupu, naopak sama o sobě neznamená, že byl narušen princip neutrality DPH.

[20] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti,

neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a procesně úspěšnému žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2025

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu